

Fecske Csaba

Hűlt hely

nem nyílik az ajtó zárva van
mint az idő is ezen a szűk helyen
nincs kéz mely kinyithatná
se szándék se erő
tükörbe fúlt arcok
súlyos némasága az ablakon
reszkető pókháló
szánalmas parókája a semminek
levert orrú kiscipő csámpázik át
az éveken a nyeszlett meggyfa
sírása értelmetlen mint az őszi kert
árulása ismerős köszön rám
tehát (itthon) vagyok
isa por és homu
vérrel emlékekkel
összezsirizelve még

Vadvirágok

kora tavasztól késő ősziig
erdőn mezőn és réteken
virág nyit halni készülődik
s darázs zöng méztől részegen

hóolvadástól hóhullásig
százféle vadvirág terem
mérges az egyik míg a másik
méhkastély lepke-bálterem

FECSCKE CSABA (1948) Miskolcon élő költő, író, publicista.

tőzeges láp folyó holtága
nyirkos erdő zord sziklaszirt
kőfal vagy mező a hazája
évszakok sorsát mondja mind

a tavasz a nyár az ősz szalad
avarba rejtezik a nyom
sövényre kúszik az iszalag
bókol a kockásliliom

kökörcsin lizinka peremizs
ibolya imola bangó
jó hír a gólyahír neked is
bábból szabadult pillangó

árvalányhaj ebszóló csucsor
gyöngyike kakasmandikó
királyné gyertyája gólyaorr
s genyőte Styx partján lakó

egyhajúvirág pacsirtafű
kosbor fehér szellőrózsa
báránypirosító nagyfűlű
útilapu madársóska

virít és halni készülődik
s táncol a szélben részegen
kora tavasztól késő őszig
erdőn mezőn és réteken...

Koldus

a nyelv koldusa
szóról szóra járok
minden ajtón bekopogok
félek az örökös éhség lesz a vesztem
minden mondat küszöbén
én állok ott
összerezzenek ha
ajtó nyílik vagy ablak
vajon alamizsnát kapok-e
vagy durván elzavarnak
hiába tudok az angyalok nyelvén
ha fals hangot fogok
csak zengő érc pengő cimbalom vagyok
az Isten megvert engem
mesterségem foglyává tett
cellámban ücsörgök
hová nem süt be a nap
megkísért mindig az ördög
a vágy magamévá tenni nyelvem
kimondani mindenáron
amit talán vissza kéne nyelnem

